بسم الله الرحمن الرحيم

سمبولونه ړنګول- ابو مصعب السوري

الحمد لله الكبير المتعال، والصلاة والسلام على الضحوك القتّال، وعلى أهل بيته الطيّبين الأطهار؛ وبعد:

الله تعالى د محمد صلى الله عليه وسلم په امت دا ډیر لوي فضل وکړ چه ډله او امامت يې ورته تازه کړ او پدې نوښت يې ډیر داسې بتان مات کړل چه خلکو به يې تعظيم کولو او ډیر داسې سمبولونه يې ړنګ کړل چه خلکو به سپيڅلي ګڼل، مونږ ته به د ماشومتوبه ښودنه کيدله چه په تيره پيړۍ کې د دين نوښتګران(مجددين) حسن البنا، رشيد رضا، مودودي، نبهاني ، کاندهلوي او داسې نور دي، کوم چه د منطق، علم کلام، جهميت، تصوف او رايي«امامان» دي او بعضې يې د«اسلام» په نوم د ډيموکراسۍ او وطنپالنې داعيان دي والعياذ بالله.

اګر چه هر ماشوم په اسلامي او پاک فطرت پيدا کيږي، ليکن پلاران د خپلو بچو په زړونو کې دغه بتان او سمبولونه ودروي او بيا يې زړه نه کيږي چه دغه بتان په هيڅ قيمت وران شي، اګر که ښکاره ګمراه هم وي او بيا په دغه ګمراهۍ مړ هم شي.

پدې زمانه کې د الله تعالی لوی نعمت دا وشو چه بعضې سمبولونه د خلکو په زړونو کې مات شول او دغه کار د اسلامي خلافت په تورو، نيزو او د خلافت د لښکرو په ژبو او قلمونو سرته ورسيده، د خلافت د اتلانو څخه د ګمراهۍ هيڅ سمبول روغ پاتې نشو، هغوی د «اخوان المرتدين» او هم د «السلفية الجهاديه» بتان مات کړل، ليکن د تشويش خبره داده چه د بعضې خلکو په زړونو کې د پلرونو په تربيت د دغو سمبولونو محبت او مينه داسې ښخښول شوې ده، چه د دغه بتانو او سمبولونو پرلپسې ماتيدل پرې ډير ګران تماميږي.

د «حکيم الأمت» نه به يې را واخلو چا چه د «محمد مرسي» د راوستې انقلاب هرکلی وکړ، مشرک ګنده روافضو ته کافر نه وايي، بلکې د هغوی په دفاع کې دليلونه لټوي او خپله ژبه او قلم د هغه چا په وړاندې ډال کوي چه د روافضو ځرمنې په بارودي موټرو او کمربندونو يخوي او هم د سلولي وطنپالو او ډيموکراټو صحواتو څخه په دفاع کې دليلونه وايي، بلکې هغوی ته «شريف مجاهدين» وايي، دا لا څه چه د اسلام سره په جګړه کې اخته مصري نصارا د «وطن د شريکانو» په لقب نازوي، خو په عين وخت کې موحدو مجاهدينو ته: «زياتی(غلو) کونکي او تکفيريان» وايي او په هغوی غږ کوي چه د شام څخه بهر شي، بيا دغه احمق«حکيم الأمت» خپل کفر پدې سرته رسوي چه د پاکستان د استخباراتو پاللي ګوډاګي سره بيعت کوي، هغه

دجال چه د کلونو راهیسې یې د خپل امیر«ملا عمر» په نوم یې د وطنپالنې بیانات ورکول او د قطر د طاغوت، د ایران د روافضو او د کفر د نورو امامانو سره یې خپله «ولاء» دوستي اعلان کړه، لیکن احمق #ظواهري د هغه چا په بیعت د ټینګیدو څخه حیا ونکړه چه د وطنپالنې پله ده او د الله تعالی د ښکاره متواترو شرائعو څخه په زور منع کیږي.([1])

همدا ډول د حسن البنا سمبول هم وران کړی شو هغه«شهید امام» چه د ګمراهۍ امام او د اشعري، صوفي، وطنپالنې او ډیموګراي قانون په لاره کې شهید شوی، د هغه په اړه مقاله د دابق په انګریزي مجله کې نشر شوې ده.

پدغه مقاله کې د اخوانیانو د «عامو مرشدینو» څخه بحث شوی او هم د «وحدة الادیان» د دینونو د یو والي او د رافضي+سني نزدیکت لپاره د هغوی د دعوت څخه بحث شوی، همدا ډول مجلې د اخوان المرتدین دعوت لاندې برخې څیرلي:

۱ـ په شریعت جوړونکو پارلمانونو کې ګډون.

۲ـ ډیموګراسي.

۳ـ د بیان ازادۍ .

۴- د دینونو د ډیر والي حق.

۵- د ګنډو ډلو جوړولو حق.

۶- دجهاد ضد قانوني نظامونه.

۷ـ د مصر د طاغوت تعظیم.

۸ـد جهمیت عقیده لرلـ چه کافر ته پکې کافر ویلو لپاره هیڅ ځای نشته ـ.

مجلې د دغو ځایونو څخه په تفصیل سره بحث کړی، پدغه مقاله کې دا خبره هم یاده شوې، چه د دې ټولو ګمراهیو په لرلو سره اوس مونږ داسې نشو ویلی چه دغې ډلې (اخوان المرتدین) د الطائفة المنصوره([2]) بیرغ پورته کړی او همداسې به دغه بیرغ چلیږي، بلکه د غه ډله یوه مرتده ډله ده او په ټولو افرادو یې فرض دي چه د دغه کفر څه توبه وباسي، د دغې ډلې حال په تیرو دوه لسیزو کې ټولو خلکو ته څرګند شو، چه دوی ډیموکراسي غواړي، د طاغوت او صلیبیانو سره دوستي کوي او د هغوی سره د مسلمانانو پر خلاف مرسته کوي.

بیا د دابق مجلې دغې مقالې د جهاد هغه دعویدار ذکر کړي چه داخوانیانو سره خواخوږي لري، پیل یې د ظواهري او د هغه د دعوت څخه کړی چه د ظواهري په آند پدغه چیغو د «مجاهدینو» او «اسلامي» ډلو سره په «دعوتې» کارونو کې مرسته کوي، مقاله وایي:(ظواهري «اخوانیان» دیته رابللي چه په هغه خبرو کې سره تعاون وکړي چه دوی پرې متفق دي او په هغه څه کې یو بل ته نصیحت وکړي چه د دوی پکې اختلاف دی، د ظواهري دغه دعوت کټمټ د حسن البنا او الباني وینا ده چه د«ولاء او براء» عقیدې لپاره پکې هیڅ ځای نشته)

بیا دغې مقالې د «تجربو، نظریاتو، انقلابونو، مقاومت او پلانونو خاوند» ابو مصعب السوري ذکر کړی، چا چه حسن البنا او د هغه اتباع پدې زمانه کې د الطائفة المنصوره لپاره ریښتوني مشران ګرځولي.

د مقالې لیکونکي ابو مصعب السوري د هغه د ګمراه کونکو وینا ګانو په رڼا کې شرمولی، لکه« د روافضو سره د هغه مرستې» او «د هغو لویو ګمراه علماؤ تکفیر پریښودل چه په عقائدو او دینونو کې د قضاء رتبې ته رسیدلي وي».

د مقالې ليکونکي د ابو مصعب السوري ښکاره او واضحه خبرې د دليل په توګه ذکر کړې، اګر چه د سوري په کتابونو کې ټول خرافات او ګند يې ندی ذکر کړی، والله المستعان.

اګر چه د ابو مصعب سوري يو شمير ګمراهۍ په مجله کې ښکاره ذکر دي ليکن د سمبولونو بعضې خواخوږو- چه تر اوسه په سمبولونو ښه ګمان لري- د مجلې په ليکونکو د سوري غندنه رد کړې، چه مونږ هم دلته د سوري ګمراهۍ په لنډ ډول ذکر کوو:

* ابو مصعب سوري به طواغيت او مشرکين په جهالت«ناپوهۍ» معذور ګڼل، نو ځکه به يې د اخوانيانو طواغيت او د هغوی ټاکنو ته ولاړ مرتد کانديدان([3]) کافر نه ګڼل، همدا ډول به سوري د روافضو ملايان، د هغوی عوام، قبرپرست او د هغوی پيران کافر نه ګڼل.

* ابو مصعب سوري به د اشعريانو، ماتريديانو، صوفيانو او اخوانيان ګمراهي کوچنۍ بلله، نو ځکه به يې خالص توحيد او د سلف صالحينو عقيدې ته دعوت معطلوو.

* ابو مصعب سوري به د مذهبي تصعب خطر کم ګاڼه، بلکې خلک به يې د هغه مشهور مذهب تقليد ته رابلل په کومه سيمه کې چه قرار لري، چه پدې سره به يې د رسول الله صلی الله عليه وسلم تابعداري او د هغه سنت معطلول.

* ابو مصعب سوري به د سروريانو او مرجئه جهميانو په خير د تکفير نه په ډيره سختۍ سره خلک منع کول.

* ابو مصعب سوري د عرب قوم پرستو په طريقه د ګمراهو دسيسو څخه ډير متاثر وو.

* د مسئلې په طرحه کې د هغه طريقه غير علمي وه، ځکه چه هغه د مارکسيانو د عسکري او حرکتي ليکنو څخه متاثر وو، ځکه خو به هغه د توحيد او جهاد د مسائلو څخه په خالصه عقلي عاطفوي انداز بحث کولو، بيا به يې د موحدينو په جهاد د تجربې د ناکاميدو له نظره فيصله کوله او اصحاب الاخدود به يې هير ول، د هر جهادي کار په اړه د هغه نظريه د بدپالۍ ډکه سلبي نظريه وه، هغه د خپل تعبير له مخې انقلابي مقاومت ته خلک رابلل.

سوري د سرسري ګډون څخه پرته هيڅ کله هم په هغو تجربو کې په سمه توګه برخه نه وه اخيستي دکومو په اړه چه هغه ليکنې کړې دي، ځکه خو زه هغه چا ته تعجب کوم چه د دغه سړي ډير تعظيم کوی.

د سوري پدغو تجربو کې يوه هم د سوريې تجربه وه، کله چه عدنان عقله د اخوانيانو د تنظيم څخه بهر شو او هغوی ته يې کافر وويل او د نصيريانو، باطنيانو او قومي بعثيانو پر خلاف يې جنګ پيل کړ، تردې چه ونيول شو او بيا ووژل شو، په همدغه مهال سوري په عراق کې د بعثي طاغوت صدام حسين د سيوري لاندې ناست وو او د هغه ځايه يې په سوريه کې د اخوانيانو د تنظيم سره کار کوو، بيا افغانستان ته ولاړ او د يو روزونکي(استاذ) په حيث يې کار پيل کړ، خو د اسپانيا او افغانستان ترمينځ به ته راته، بيا برطانيا ته ولاړ، د هغه ځايه بيا افغانستان ته راستون شو چه يو ځل بيا روزونکی جوړ شي او په همدغه وخت کې يې د الجزائري تجربې په اړه ليکنې وکړې، د تجربو په انتقاد کې د هغه لويه سرچينه د کفارو د رسنيزه ادارو راپورونه، خبرونه او مقالې وې، بيا يې د طالبانو د تجربې په اړه ليکنه وکړه، په هغې پسې يې د 11 ستمبر څخه وروسته د ابن لادن د تجربې په اړه وليکل، د پام وړ خبره داده چه: پدې ټوله موده کې چه هغه په افغانستان کې تيره کړې، يوه ورځ هم په القاعده کې ندی پاتې شوی، د هغه په هره تجربه کې سلبي(منفي) انتقادونه او د خلکو همتونه کمزوري کول شامل دي.

په برطانيه کې د هغه پاتې کيدل د صليبي مملکت محاکمو ته د فيصلو وړلو څخه خالي نه وو، کله چه د ابو مصعب السوري او د سلوليانو د مجلې(الحياة) ترمينځ د نوي يمو په وروستيو کې شخړه راغله، د شخړې بنياد دا وو:

مجلې د یوې مقالې په ترځ کې ابو مصعب سوري ته د(الجماعة الاسلامية المسلحه) مشري منسوبه کړې وه او هم د هغې فتوی ورکول یې ورته منسوب کړي وو چه پر بنسټ یې د هغه مشرانو وینې تویول روا بلل شوي وو چه د (الجبهة الاسلامیه للانقاذ) څخه(الجماعة الاسلامية المسلحه) ته تللي وو، ابو مصعب سوري د دغې مجلې پر خلاف د صلیبي طاغوتي محکمې ته شکایت او فیصله وړاندې کړه! والعیاذ بالله.([4])

د دې پوره بیان څخه وروسته، په راتلونکو کرښو کې د ابو مصعب السوري د خبرو یو شمیر بیلګې وړاندې کوو، لیکن د هغې نه مخکې د یوې خبرې یادونه ضروري ده او هغه دا چه په وروستیو ورځو کې ماته د عقیدې په اړه یو څه لیکنې منسوبې شوي د «تکفیر العاذر» په نوم، دغه لیکنې ما ندي کړي او نه پرې خبر یم، د «فاضحة الشام وکسر الاصنام » نه تر د دې مقالې پورې ما دغه لیکنې کړي دي:

* الرد على المخنث الديوث.

* بلغوا نساء الصحوات أنّهنّ طوالق.

* أحوال المبايعين للأموات والغائبين.

* السفيه الخرفان يبايع طاغوت طالبان.

* ألا هذه غدرة أمراء حركة الشباب.

* يهود الجهاد ـ قاعدة الظواهري.

نو دې خبرې ته بیا ستاسو پام وي.

د ابو مصعب السوري بعضې مقالات د مناسب تعلیق سره:

١ـ روافضو ته کافر نه ویل:

سوري وایي: هغه څه چه د عقیدې او مذهب په اړه ورته زما پوهه رسیدلې په لاندې ټکو کې ذکر کوم... څوک چه د اهل السنت والجماعت د عقائدو څخه بهر شو، لکه د شیعه ګانو ډلې، مرجئه، خوارج او نور د لا اله الا الله ویونکي، نو دوی مسلمانان او د قبلې والا دي، په عمومي توګه به ورته کافر نه ویل کیږي او نه به ترې د اسلام صفت نفي کیږي او نه د اهل قبله صفت، مګر هغه وخت چه د تکفیر هغو اصولو ته برابر شو چه اهل سنت والجماعت مقرر کړي، لکه: د کفر شروط پوره کیدل او د کفر موانع ختمیدل او داسې نور چه علماؤ په خپل وار په تفصیل ذکر کړي دي، د دې ټولو نه وروسته بیا هم پدغو فرقو د کفر حکم کول د متمکنو علماؤ کار دی چه په عقائدو او ادیانو کې د قضاء مرتبې ته رسیدلي وي، دغه کار به هر مسلمان نه کوي، لکه عوام جاهلان خلک، همدا ډول دا د هغه چا کار هم ندی چه خپل ځان یې جهاد او په کور د راننوتکي دښمن د مقابلې لپاره فارغ کړی وي.

بل ځای وایي: د شیعه ګانو مسئله او هغه ډلې چه د اهل السنت نه بهر دي، په مجاهدینو لازم دي چه دغه ډلې د اسلامي امت څخه وشمیري، یا د هغه چا څخه چه اهل القبله ورته ویل کیږي... لکه شیعه جعفریه(الامامیه): کوم چه د ایران د شیعه ګانو اکثریت او په لبنان، پاکستان، افغانستان او منځني ختیځ کې اقلیت دی... زیاتره مجاهدین دغو شیعه ګانو ته اهل القبله ، ګمراهان او بدعتیان وایي[دعوة المقاومة].

په هغه مقاله کې چه هغه ورته(العقيدة الجهادية و دستور المقاومة الاسلامية العالمية) نوم ورکړي وايي: د «دعوة المقاومة الاسلاميه العالميه» په نزد هر مسلمان چه لا اله الا الله محمد رسول الله وايي، اګر که مذهب او ډله يې جدا وي، دوی ټول د اسلام د هغې عامې کړۍ دننه دي، کومې ته چه فقهاء «اهل القبله» وايي او هغه عقيدوي، مذهبي او تنظيمي اختلافات چه د دوي ترمينځ دي، په هغې کې به فيصله اهل علم کوي، چه هغه به هم د حق په محاوره، د حکمت په بيان او خايسته وعظ سره کولی شي، او «دعوة المقاومة الاسلاميه العالميه» د مسلمانان په خپل مينځ کې د فتنو او جګړو څخه منع کوي او قبلې ته مخ کونکی هر مسلمان ـ که هغه مذهبونه وي، که ډلې او که افرادـ ديته رابلي چه په خپل مينځ کې سره تعاون وکړي او د هغه کافر دښمن په مخکې ودريږي چه د مسلمانانو په کور راننوتي دي او«دعوة المقاومة الاسلاميه العالميه» ټول مسلمانان ديته رابلي چه د داخلي جګړو څخه لاس په سر شي، د کومو څخه چه يواځې بهرنی دښمن او د مسلمانانو په ملکونو يرغلګر ګټه اخلي.[دعوة المقاومة]

2-ابو مصعب سوري د اخوانيانو طواغيتو او هغو مرتدينو ته کافر نه وايي، چه د ډيموکراسۍ په او د وطنپالنې په کفر کې ننوتي دي:

سوري وايي: هغه خلک چه په ډيموکراسۍ کې اخته دي، هغوی بيلابيل شکلونه او ډولونه دي، چه پدې سره د هغوی په اړه فيصله او د هغوی حکم هم توپير کوي، په عمومي توګه زه د هغه چا په مذهب يم چه ډيموکراسي کفر بولي او وايي چه د ډيموکراسۍ فلسفه او شريعت د اسلام د عقيدي او د توحيد د دين سره ټکر لري، ليکن څوک چې په لاندې ډول په ډيموکراسۍ کې برخه اخلې نو هغه په تاويل مغذور بلل کيږي:

١ـ په ډيموکراسۍ کې د کمزورۍ د حالت(استضعاف) په تاويل ګډون کول.

٢ـ په ډيموکراسۍ کې لدې امله ګډون کول چې ډيموکراسي د اسلام او مسلمانانو د دعوت لپاره هغه يواځينۍ خلاصه لار ده چه استفاده ترې کيدی شي.

٣ـ په ډيموکراسۍ کې لدې امله ګډون کول چه دا هغه يواځينۍ لار ده چې پدې وخت کې پرې مونږ واک او د شريعت پلي کولو ته رسيدلی شو ، چه بيا به ترې په وار، وار هغه څه لرې کړو چه د اسلامي شريعت سره سمون نه لري.

۴- په ډيموکراسۍ کې لدې امله ګډون کول چه ډيموکراسي د حق د غږ پورته کولو، امر بالمعروف، نهي عن المنکر او امت ته د حق د اواز رسولو ممکنه لاره ده... او داسې نور تاويلونه، نو پدغه ډيموکراتانو کې مخلصين خلک په ډيموکراسۍ کې په ګډون کولو سره په تأويل معذوره بلل کيږي.[دعوة المقاومة].

بل ځای وايي: (دلته يو سلبي حرکت پيل شوی، لکه د «عدنان عقله» او د هغه بعضې شاګردان چه د ډير زيات تشدد څخه کار اخلي، خصوصا وروسته له هغې چه اخوانيانو د سياسي اعلام سره د ټلوالې جوړولو دغه نا اشنا(غلته) لاره اختيار کړه، نو عدنان عقله اعلان وکړ چه د اخوانيانو او الجبهة الاسلامية هغه مشران کافر دي چه په دغې ټلوالې او د هغې په انحرافاتو اقرار وکړي...

د عدنان عقله په تکفير کې د دغه اسراف باوجود ډيرو معتدلينو د عدنان عقله دغه کار رد کړ، ليکن عدنان په خپل قناعت کلک ولاړ پاتې شو).[الثورة الاسلاميه الجهاديه فی سوريا]

سوري بيا د عدنان عقله په تحريک کې سلبي نقطې داسې ذکر کوي: دغه تحريک په خپلو ورستيو ورځو کې د عراقي او اخواني کلابندۍ او د هغه ظلم او تشدد په وجه چه دوی ورسره مخامخ شول دوی يې د تشدد په لور يوړل، او دغه

سختي(تشدد) د هر هغه چا علامه شوه چه د غه تحریک ته یې ځان منسوبوو، اگر چه اخواني رسنیزه ادارو دغه تشدد او تطرف د خپل حجم څخه لوی ښکاره کړ، لیکن د عدنان عقله په دغه تحریک کې په عملي توگه په پوره اندازه تشدد موجود وو، کیدایشي د دغه تشدد تر ټولو لوی لامل د عدنان عقله او د هغه د بعضې ورونو دا قناعت وي چه په اخوان المسلمین او الجبهة الاسلامیة کې هغه څوک کافر دی چه د کفارو سره یې پدغې ټلوالې فتوا ورکړې یا یې طرحه او پروگرام کړې ده، همدا ډول دوی هر هغه چاته هم کافر ویلو چه په هغه ته دلیل بیان شي او بیا هم د خپلو مشرانو سره وفاداري کوي... لیکن د عدنان عقله لخوا مسئلې ته عمومیت ورکول بې شکه اسراف او زیاتی وو.[الثورة الاسلامیه فی سوریا]

۳ـ د اخوان المرتدین شان ډیر لوی وړاندې کول، او دا دعوه کول چه هم دا «الطائفة المنصورة المجاهدة الموحدة» ده او همدوی څخه به بیرغ اخستی دی!:

سوري وايي: اخوان المسلمین په حقه د ټولو اصولي سیاسي حرکتونو لپاره مور بلل کیږي، بلکې په عربي او اسلامي نړۍ کې د ډیرو جهادي تحریکونو لپاره هم مور ده.[دعوة المقاومة]

بل ځای وايي:(د اخوان المسلمین حرکت په عمومي توگه هغه طبیعي غیږ ده چه دا قسم افکار پکې وزیږي او خپاره شي، ځکه د حسن البنا رحمه الله دعوت د دې ډول نوښتونو لپاره مناسبه ځاله تیاره کړې ده، پدې خبره تر ټولو لوی دلیل د اخوان المسلمین هغه شعار دی چه د هغوی منهج پکې مختصر کړی شوی، چه وايي:«الله زموږ هدف، رسول زموږ قدوه ، قرآن زموږ قانون، جهاد زموږه لاره او د الله په لاره کې مرگ زموږ لوړ ارمان دی» ... همدا ډول د اخوان المسلمین لومړنیو جهادي کړنو پدې خبره بل دلیل وړاندې کړ چه دغه تحریک د دې قابلیت لري چه فکري، جهادي غورځنگ یې په نس کې را وټوکیږي)[دعوة المقاومة]

بل ځای وايي:(د اسلامي بیدارۍ علامې راپیدا شوې ـ چه د اصلاح هر اړخیزه دعوتونه دي ـ او په ډیره برخه کې یې جهادي عقیده موجوده ده، چه پدې خبره تر ټولو لوی دلیل د حرکتونو د مور او زړه(اخوان المسلمین او په عربي او اسلامي نړۍ کې چه د هغې څخه کوم تحریکونه پیدا شوي) هغه مشهور شعار چه وايي:«الله زموږ هدف، رسول زموږ قدوه، قرآن زموږ قانون، جهاد زموږه لاره او د الله په لاره کې مرگ زموږ لوړ ارمان دی»، په دې زمانه کې ما د یو ادیب په ادب یا د کوم لیکوال په لیکنه کې دومره فصاحت نه دی لیدلی چه د جهادي عقیدې عناصر یې په خپل عبارت کې رانغاړلي وي، لکه پدې عبارت کې چه کوم جامعیت پروت دی، چه د ټول دین او د هغه اساسیات او فروع پکې موجود دي)[دعوة المقاومة]

بل ځای سوري وايي:(د جهادي فکري غورځنگ او د هغې لپاره د لومړۍ فکري غیږ ـ اخوان المسلمین ـ فکر په مصر، سوریة الشام او ټوله عربي او اسلامي نړۍ را خپور شوی دی، د اخوان المسلمین د حرکت فکر د اوسني جهادي غورځنگ د جوړښت یوه برخه ده) [دعوة المقاومة]

بل ځای وايي:(د «المقاومة الاسلامیة العالمیه»...19 ماده وايي: «الدعوة الاسلامیة العالمیة للمقاومة» د اسلامي، دعوتي، اصلاحي، علمي، دیني او نورو تحریکونو د هغه مخلصانه کوښښونو شکریه کوي چه د مسلمانانو د دین د ساتنې لپاره کیږي، لکه هغه کوښښونه چه د دعوت تبلیغ، سلفیت، اخوان المسلمین، حزب التحریر او داسې نورې مدرسې یې کوي، او د غه ټول تحریکونه د یته رابلو چه په خپل مینځ کې په نیکیو کې یو بل سره تعاون وکړي او د غه مقاومت تقویه کړي، زموږ دغه ټول کوښښونه د دعوت په لاره او د امت د مقاومت د قوي کیدلو لپاره یو بهترین کوښښ دی، موږ ټولو تحریکونو ته دعوت ورکوو چه د اختلاف د هغو نقطو څخه ځان وساتي چه په هغې سره د مسلمانانو وجود په خطر کې وي) [دعوة المقاومة]

زه وایم چه اخوان المسلمین د لومړۍ ورځې څخه «وحدة الأدیان» ډیموکراسۍ، وطنپالنې، وضعي قوانین، ګڼ تنظیمه او کفري حرکتونه، د طواغیتو تعظیم او د تکفیر اوقتال څخه انکار... او داسې نورو ګمراهیو ته دعوت کوي، نو اوس وګوره چه آیا دغه ډله د اسلام مجدده ده؟ که د اسلام سره په جنګ ده!

4- د توحید څخه مخ اړول مګر په هغه ځای کې چه «دعوة المقاومة» پرې تقویه کیږي:

سوري وایي: د اختصاص د باب څخه په موږ لازم دي چه هغو مسائلو ته ځان وزګار کړو کومې چه زموږ مخې ته پرتې دي او زموږ «دعوة المقاومة» سره تعلق لري، که هغه په عسکري لحاظ وي، که جهادي، سیاسي، اعلامي، فکري، ادبي او یا هر هغه څه چه موږ مشغوله کوي او زموږ څخه یو ډول کوښښ غواړي او یا مو په یو شکل مکلف کوي، موږ ته پکار دي چه د خپلې مقابلې په کړۍ کې وچلیږو، او هرچا ته الله هغه لاره اسانوي چه هغه یې ورله پیدا کړی...نو هر فکر، رایه، سلوک، وینا او هر کار چه د مقاومت سره مرسته کوي یا د هغې د ریښو په نمو کې مرسته کوي نو هغه زموږ د مقاومت د مقاصدو څخه دی او هر شی چه زموږ د مقاومت سره ټکر لري، یا یې ریښې وچوي او دښمنانو سره یې مرسته کوي، نو «دعوة المقاومة» بیا پدغې کې خپل ځانګړی موقف لري او په ځانګړې او مناسبه توګه یې مقابله کوي، په موږ واجب دي چه موږ خپاره نشو او خپل کوښښونه په هغه څه کې ضایع نکړو چه د هغې څخه کومه فائده نه وي، په بل عبارت د حق او باطل، صحیح او غلت په هغو شخړو کې ځان مشغول نکړو چه نه ختمیدونکې دي، په موږ فرض دي چه هغه شیانو ته ډیره پاملرنه وکړو چه زموږ د کار په دائره کې وي، څکه په مسلمانانو کې رواج دغه ډیر بدعتونه، انحرافات، قبر پرستي، ګمراهیانې، ښکاره فسقونه او ګناهونه... دا ټول داسې شیان دي چه نه ختمیږي او دغه ټول شیان د خلیفه د نه موجودیت او د شریعت د نه پلي کیدلو په وجه پیدا شوي دي او د خلافت په راتللو او شریعت په پلي کیدلو سره به ورک شي.[حرکة المقاومة]

که د سوري دغه دعوا صحیح وی، نو شرک به د هغه چا په واک راتللو سره د مسلمانانو د ملکونو څخه ورک شوی وی چه سوري یې تعظیم کوي، لیکن د کنبدو شرک د قبرپرستو عثمانیانو د وروستني دورې پورې پاتې وو، د کومو په سخت صوفیت چه سوري هم اقرار کوي، لیکن د دې باوجو ورته وروستني شرعي خلفاء وایي.5]).[

۵- سوري هغه اختلافي مسائل ویلي کړي چه د اهل السنت او د اهل البدع(اشعریه، ماتریدیه، بلکې صوفیانو او مشرکو قبر پرستو) ترمینځ دي:

سوري وایي: د اشعریانو مدرسه او د هغې ځانګې او د سلفیت مدرسه او د هغې ځانګه د دې اشکال له مخې یوه په بله د اهل السنت د کړۍ څخه د وتلو قلم راکاږي او هره ډله خپل ځان اهل السنت والجماعت بولي، خپله عقیده د «الفرقة الناجیة» عقیده بولي او ګمان کوي چه داربله مدرسه د هغه دوه اویا ډلو څخه ده چه جهنم ته به ځي، ـ اګر چه د علم حدیث د ټولو علماؤ او شارحینو پدې خبره اتفاق دی چه دغلته اور ته تلل دا معنا نه ورکوي چه دغه ډلې او د هغوی تابعدار به په اور کې همیشه وي ـ مګر دغه دواړه مدرسې هره یوه کوښش کوي چه د اهل السنت والجماعت لقب په خپل ځان پورې وتپي، بلکې دغه د خپل ځان ملکیت بولي او په بله ډله قلم راکش کوي، دغه اشکالات په وروستیو پیړیو کې هغه وخت یو څه غلي شول چه امت د استعمار په مصیبت اخته شو او بیا په هغه حکومتونو چه د دغه استعمار څخه یې استقلال ترلاسه کړ او بیا د علمانیت د فکري او اوسني سیاسي یرغل په وجه د پیدا شوي دیني کمزورۍ په وجهـ چه په عمومي توګه په د شلمې پیړۍ په مینځنو لسیزو کې رامینځ ته شوـ ، پدې توګه دغه مشکل یو ځل هغه وخت د لنډې مودې لپاره ویده شو، ترڅو هغه وخت بیا را ویښ شي چه د اسلامي بیدارۍ مدرسې جوړې شوې.

دغه مشکل د سلفیت د غورځنګ راپیدا کیدلو او په مذهبیت او اشعریت د برید کولو په وخت یو ځل بیا را وګرځیده او هم هغه وخت چه د بیدارۍ ډیرې مدرسې په اشعري عقیده پاتې شوې په ځانګړې توګه:اصلاحي مدرسې، جماعة التبلیغ، صوفیان او داسې نور، همدا ډول ډیر رسمي علماء، د مسجدونو امامان او د څلور واړو مذهبونو اکثره علماء هم پدغه عقیده وو.

خو دا چې ډیر جهادي خلک په سلفي عقیده دي، د دلیل په فقهه باور لري او سلفي منهج یې د ځان لپاره غوره کړی، نو دغه مشکل مونږ ته هم بالآخره راورسید او زه یې دیته مجبور کړم چه په خپلو لیکنو کې دغې موضوع خاص ځای ورکړم، بالخصوص په داسې وخت کې چه زه د «دعوة المقاومة الاسلامیه العالمیه» لپاره نښې ږدم، وجه داده چه دغه مشکل په جهاد او مقاومت کې یوه سخته مسأله ده، ځکه چه په اخري پړاو کې دغه مشکل په جدایي، ډلبازۍ ، فقهي تعصب، بیا په فکري تعصب او بیا په حرکتي تعصب ختمیږي او د همدې څخه داخلي جنګونه جوړیږي، دا په داسې وخت کې چه د دې زمانې مغول؛ امریکایان او یهود زمونږ په کورونو را روان دي او د هغوی سپوږمکۍ زمونږ عقیدوي او ورځني حرکتونه څاري او د هغوی توپونه په مونږ د هوا، زمکې او دریاب څخه اور تویوي که چیرته دغه خارجي بلا نه وی نو ما به دغې قضیې کې بحث نه وی کړی.

دې موضوع ته په افغانستان کې د عربي جهاد په ورځو کې هغه وخت زما پام شو چه پدغه سیمه کې ډیر سلفی جهادي علماء او د هغوی اشعري مخالفین راغونډ شول، دا په داسې وخت کې چې د افغانستان، پاکستان او هندي وچې او مینځنۍ آسیا علماء او په دغه منطقه کې د هغوی عام مقلدین اشعریان وو، چه دغې مسئلې د عرب مجاهدینو او د دغو اشعریانو ترمینځ ډیر لوی خندق جوړ کړی وو، داسې کنده چه پدغه ساحه کې ترې یو حقیقي مشکل پیدا شوی وو، استخباراتو د دغه فرصت نه استفاده وکړه او بي بي سي به په افغانستان کې د وهابیت د مشکل په باره کې خپرونې کولې، او شیخ عبدالله او د هغه ورونو د داسې مسائلو د وروسته کولو غوښتنه وکړه... چه دا یې د تفصیل ځای ندی، بیا د دې نه وروسته چه کله زه د الجزائر د جهاد (1994–1997)په تایید کې راګیر شوم کوم چه د «الجماعة الاسلامیه» مسلح تنظیم د خپلو مشرانو د ګمراه کیدو څخه مخکې اداره کولو(لکه چه مې په دوهم ټوک کې دغه خبره واضحه کړې) بعضې سلفي ملایان دغې خبرې ته زیر شول، او زمونږ منبر چې د الجزائر د جهاد په تایید کې مشغول هغه د دغې جګړې لپاره اول خط وګرځول شو او په اشعریانو او مذهبیانو یې بریدونه پیل کړل، دغه یوه داسې غمیزه وه چه ما یې په خپله اثرات ولیدل، بیا دغه مشکل د عرب مجاهدینو د دوهم چکر سره د طالبانو په وخت کې پیښ شو، او د جهادي سلفیانو او د افغانستان د مشروع امارت او مشرانو په منیځ کې د خویدو لویه ګټه جوړه شوه ځکه ټول طالبان اشعري حنفیان وو او د سلفیانو څخه په تعصب کې هیڅ ډول کم نه وو، دغه زما دریمه تجربه وه چه په خپله ورسره مخ شوم او بې وخت راباندې راغله، ځکه مونږ د دښمن سره په مقابله مشغول وو، ما اراده وکړه چه دغه موضوع د عقیدې په عمومي مسأله کې وڅیړم او هم یې د جهادي مقاومت د عقیدې په حیث په خصوصي توګه وڅیړم ترڅو په جهادي صف کې یې خطر ختم کړی شي، ځکه دا د دین او عقیدې مشکل دی.

نو دغه موضوع مې په انصاف او بې طرفۍ وڅیړله ترڅو د خپل ځان لپاره هغه عقیده غوره کړم چه الله تعالی پرې راضي کیږي او هم د مجاهدینو او مسلمانانو لپاره خیر خواهي ولټوم، زه یوې رایې ته رسیدلی یم چه ستاسو مخې ته به یې په یو څو کرښو کې وړاندې کړم، لیکن دلته باید اقرار وکړم چه د دې مسئلې د اعلان څخه زه د دوه لاملونو په وجه سخت ویریدم او هغه دا چه:

لومړی: دا یوه حساسه موضوع ده او د دین په یوه نازکه مسأله پورې تړاو لري، او په تاریخ کې د شخړو او جنګونو میدان تیر شوی.

دویم: هغه جهادي سلفي ماحول چه زه پکې قرار لرم؛ پدې چاپیریال کې بعضې داسې سلفیان شته چه سخت تصعب لري او چه څوک ورسره په رایه مخالف شي نو ډیره سخت حمله پرې کوي.

لیکن د دې تر څنګ زه دوه نورو اسبابو وهڅولم چه دغه خبره وکړم او هغه دا چې:

لومړی: د مجاهدینو صف دیته اړتیا لري چه سره یو شي او دغه اختلافات د نورو مجاهدینو او مقاومت ګرانو د مینځ څخه نور ورک شي.

دویم: ما ته چه کله معلومه شوه چه یو لوی جهادي عالم زما څخه مخکې دغه خبره په ډیر وضحات سره کړې، او پدې کې هیڅ شک نشته چه پدې زمانه کې به هم د هغه نور ملګري وي چه زه یې په رایو خبر نشوم.

دلته زه د هغه څه لنډیز ذکر کوم چه الله تعالی یې د عقیدې او مذهب په اړه ماته هدایت کړی او هغه په لاندې ډول دي:

۱ـ په عقیده کې د سلفو مذهب ـکوم چه مخکې مونږ ذکر کړ ـ صحیح دی او په دغه مذهب زه د الله بندګي کوم او همدوی اهل السنت والجماعت او الفرقة الناجیه دي، ان شاء الله.

۲ـ د اشعریانو مذهب (یا د وروستنیو مذهب) هغه وخت خطا شوی چه په اسماء او صفاتو کې یې د تاویل او تفسیر لاره غوره کړې او د امت د سلفو په شان پرې نه دې ور تیر شوي، لیکن د دې خطایې باوجود هغوی د اهل السنت والجماعت څخه نه دې بهر بهر شوي، بلکې د هغې خطایي یواځې خطایي ده او بس، لکه ددې زمانې ډیر سلفیت ته منسوب علماء چې خطا شوي او د مرجئه ډلې مذهب ته مائله شوي بالخصوص د حاکمیت په مسئلو کې،او هیچا هم دا دعوا نده کړې چه دغه سلفیان د اهل السنت والجماعت څخه بهر دي، لکه نن چه بعضې خلک دا کار کوي او د اهل السنت څخه ځوک وباسې او ځوک ورته داخلوي.[دعوة المقاومة].

په یو بل بحث کې چه د هر امام وروسته د جهاد د فرضیت څخه بحث کوي ـکه نیک وي که فاجرـ وروسته له هغې چه ممالیک(هغه غلامان چه د ایوبیینو څخه وروسته واک ته رسیدلي وو) او ایوبیین یې ذکر کړي او پدې کې یې هم د تدلیس(دوکې) څخه کار اخیستی، ځکه لوستونکي ته داسې وهم پیدا کیږي چه ګوندې د ممالیکو او ایوبیینو مشران او امیران قبر پرست وو، ترڅو د دغې لارې د شرکي بیرغونو د لاندې د قتال جائز کولو ته روایت پیدا کړي او په «عذر بالجهل» کې د خپلو اصولو سره سم یې یواځې بدعي بیرغونه وبلي!

سوري وایي:(ممالیک ولاړل او عثمانیین راغلل،عثمانیین ځوک دي؟ دهغوي په طبیعت کې جهل،ظلم او زیاتی پروت خو الله تعالی پرې د اسلام ساتنه وکړه او د هغوی په لاس د روم پایتخت قسطنطینیة فتحه شو... هلته یې د اذان اواز پورته کړ، او هغه یې د اسلام ټاټوبی او دار الخلافه وګرځوله، دغې حالت دوام زمونږ د پلرونو د زمانې پورې وکړ او یواځې اویا کاله وړاندې خلافت ختم کړی شو!

[سوال دادی] چه آیا د اسلام امامانو کله هم د عثمانیانو په ملتیا جهاد لدې امله پریښی وو چه دوی صوفیان او حنفیان وو؟

آیا امامانو د هغو په ملتیا د طلب او دفاع جهاد پریښی وو؟!

د عثمانیانو په فخر کې دا هم بس ده چه هغوی به د نصاراو کښتیو ته اجازه نه ورکوله چه د یمن د المندب دروازې څخه د سویس کنال په لور تیرې شي، ځکه چه هغوی به د جدې سره په دریاب ور تیریږي او هغه د حرم برخه ده، نو سور سمندرګی د هغوی په نزد ټول د حرم برخه وه چه نصارا به ورته نشو ننوتلی! د عثمانیانو کښتیو به د یمن څخه د نصاراو تجارتي توکي بارول او د سویس خلیج ته به یې رسول او په کې به یې هغوی ته حواله کول.

د عثمانیانو وروستني بادشاه ـچه په اوولسمه پیړی کې تیر شویـ هغه به د مدیترانیې بحیرې ته د عثمانیانو سمندر نومولو، یو ځل ترې یو انګریز ژورنا لست پوښتنه وکړه: چه د مدیترانیې د بحیرې شمالي برخه ټوله د صلیبیانو سره ده او تاسو هغې ته

عثماني درياب وايئ، نو تور سمندر ته څه وايي؟(چه هغه د اسلام بادشاهي او عثماني خلافت لښکرې ترې بالفعل تاو دي)؟ نو عثماني سلطان ورته وويل: تور سمندر زما د قصر د لمبا حوض دی! پدې توګه د عثمانيانو په لاس د اسلام عزت په خپل ځای وو او مسلمانانو به د هغوی په ملتيا کې جهاد کولو چه قيصې يې مشورې دي)

(حالات همدغه شان روان وو، تردې چه د خلافت دولت ختم کړی شو، او د روم لښکرې په نولسمه او شلمه پيړۍ کې په دويمه صليبي چپه کې راغلې- چه مشري يې د انګريزانو، فرانسويانو، د اروپا دولتونو پر غاړه وه، او روسان د آسيا په مينځ راغلل- نو چا د دغو صليبيانو سره جنګونه وکړل؟ او چا دغه کفار د اسلامي نړۍ د ختيځ څخه وويستل؟ د هند او پاکستان ديوبندي، صوفي او حنفي علماؤ د انګريزانو پر خلاف ۱۳۰ کاله جهاد وکړ او د خپلې خاورې څخه يې وويستل او همدغه کار د افغانستان حنفي او صوفي علماؤ هم وکړ، او انګريزانو سره يې داسې خونړۍ پيښه وکړه چې د لس زرو يا د ديرش زرو څخه يواځې يو سړی خلاص شو او هغه هم پدې غرض چه د برطانيا ملکې ته کيسه ورسوي، هر چه د فرغانې په درو (په مينځنۍ آسيا د ازبکستان په سيمو) کې حنفي صوفيان وو هغوی روسانو ته تاريخي درسونه ورکړل، همدا ډول امام شامل شافعي، اشعري، صوفي د روسانو پر خلاف په قوقاز کې شپيته کاله جهاد وکړ، چه مشهوره قصه لري)

(په شام کې صوفي اشعري علماؤ پاڅون وکړ او هم د حنفي او شافعي مذهب علماء او د فرانسويانو او بيا يې د انګريزانو پر خلاف جنګونه وکړل، په ليبيا کې هم د مالکي صوفي اشعري شيخانو به لاس پاڅون وشو، چه تر ټولو مشهور يکې عمر المختار رحمه الله وو، همداشان د السنوسية طريقت شيخانو دعمرمختار څخه مخکې او وروسته، او په سوډان کې صوفيانو د مهدي په نوم پاڅون وکړ د کوم په لاس چه انګريزان د خاورې څخه وويستل شول، په الجزائر لوی لوی انقلابونه راغلل چه ټول د صوفي مالکي اشعريانو په لاس وو، چه مشهور يې د ابو عمامة، او د عبدالقادر انقلاب وو، په تونس کې همدا ډول، چيرته چې د زيتونه علماء- چه مالکيان اشعريان دي- د فرانسويانو پر خلاف يې پاڅون وکړ، په المغرب کې هم عبد الکريم الخطابي پاڅون وکړ، چه هغه هم مالکي، صوفي او اشعري وو، چه دغه انقلاب په اسلامي جمهوريت پای ته ورسيده، چه د ۱۹۶۳ کال پورې يې دوام وکړ، ليکن متأسفانه ډير خلک د هغه د تاريخ څخه ناخبره دي!!! هغه په مشهورو جګړو کې د پنځه دولتونو په ګډ پوځ کامياب شو او په يوه جګړه کې يې لس زره بنديان هم ونيول چه په هغوی کې اروپايي جنرالان او مارشالان هم وو ، چه دغه جګړه په «انوال» مشهوره شوه، تردې چه امريکا مداخله وکړه او نعره يې وکړه چه اسلام بيا اروپا فتحه کول غواړي، د دغه سړي سره تاريخ ظلم کړی، د تعجب خبره داده چه ما يو ځل د ماوتزي تونګ يوه ليکنه لوستله هغه وايي«هغه انسان چه د چريکي جنګونو د تاسيسونکو څخه شميرل کيږي» ماوتزي تونګ په خپل کتاب«شپږ پوځي مقالې» کې د خطابي په اړه وايي:«هغه په چريکي جنګونو کې زما د لويو استاذانو څخه دی!» ماوتزي تونګ هغه نه وو ليدلی، ليکن د هغه د تجربو څخه يې استفاده کړې وه، دا په داسې وخت کې چه زمونږ ډير بچي نن ورځ خطابي نه پيژني، ليکن هغوی غوار الطوشه او نور اکاديمي ستوري ښه پيژني، او هم د ميراډونا او داسې نور....)

(په توره افريقا کې ډيرې لوی کيسې شوې دي، ليکن د تاريخ په اړه زمونږ د جهالت له امله مونږ ته ندې را رسيدلې، افريقا ته اسلام د ليبيا، الجزائر، المغرب او سوډان څخه د صوفيانو په لاس ننوتی، چاچه د استعمار سره ډيره زمانه جنګونه کړي او همدغه حال په ختيځه آسيا او ماليزيا کې هم دی، د فلپاين څخه تر انډونيشيا پورې، بيا په افغانستان کې د مسلمانانو وروستنی جهاد د حنفي صوفيانو په لاس وو، هغه حقيقت چه زمونږ د ډيرو ورونو خوښ ندي)[دعوة المقاومة]

بل ځای سوري وايي:(د صوفيت مسئله: اکثره مجاهدين د ګمراه صوفيت په رد کې د ابن تيميه او سلفيت په منهج متاثره دي او صوفيت د بدعت او ګمراهۍ منهج بولي، بيا يکې بعضې د دې مسئلې په اړه ډيره سختي هم کوی، او ډير کم يې داسې دي چه د صوفيت او صوفيانو په اړه درميانه روي کوي)[دعوة المقاومة]

زه [ميسرة الشامي]وايم: که چيرته د سوري ټول هغه څه رانقل کړم چه د اشعريانو، ماتريديانو او صوفيانو په دفاع کې يې ويلي او هم د هغوی د سمبولونو په اړه لکه: د اروپايي استعمار پرخلاف د صوفيت وطنپال مقاومت او هم د هغوی په اړه

بحثونه كول او په هغه چا پورې مسخرې كول چه د صوفيانو په ګمراهيو رد كوي، نو مقاله به ډيره اوږده شي، ياده دې وي چه سوري د اشعريانو حقيقت نه پيژني او داسې ګمان كوي چه د سلفو او د هغوی په مينځ كې اختلاف يواځې په اسماء او صفات كې دی، او دا يوه باطله خبره ده، بعضې سلف وايي: اشعريان د جهميانو، هجړاګان(مخنثين) دي، ځكه دوی په ارجاء، جبر او كلام كې د جهم بن صفوان په طريقه دي، چه له همدغه امله د: توحيد، نبوت، د الله كلام، د ايمان حقيقت، اسباب مسببات، د الله تعالى حكمت، احادي احاديث او داسې نورو كې په مختلفو ګمراهيو كې پريوتي دي، والله المستعان.

داسې ښكاري چه سوري د صوفيانو په اړه ځكه بحث كوي چه خپل ځان د (د مجاهدينو اقليت دی) څخه شماري، څوك چه د سوري وينا(دصوفي مدرسې په رد كې د عدل څخه كار اخلي).

ليكن بايد پدې پوه شو چه كله سوري په هغه چا پورې ټوكې كوي چه جهادي صوفيت ردوي نو باربار جهادي سلفيت او سلولي سلفيت سره يو ځای كوي او پدې خبره كې تدليس(دوكه) كوي، كه چيرته سوري په عراق كې وی نو د الطريقة النقشبنديه د «مجاهدينو» څخه به يې هم دفاع كولی.

۶- سوري د هغه مذهب تقليد ته بلنه كوي چه په علاقه كې خپور او رواج وي، ترڅو عوامو سره چلن پيدا شي، د سوري په نزد به مجاهد په لمانځه كې رفع اليدين نه كوي، او هم يوه مسلمانه ښځه د ولي د اجازت پرته نكاح كولی شي ځكه چه سيمه كې به احناف ډير وي، او هم به ښی لاس په چپ لاس نه ايښودل كيږي ځكه چه سيمه به مالكي وي....او داسې نور.

سوري وايي: زه ځوانانو او د طالب علمانو ته نصيحت كوم...، چه يو مذهب سره غوره كړي او پرې اتفاق وكړي، زه دوی ته نصيحت كوم، بالخصوص د جهادي بيدارۍ نسل ته، چه بايد په هغه مذهب سره اتفاق وكړي چه د دوي د پاتې كيدو، دعوت، عمل او جهاد په ساحه كې رواج وي، ترڅو د دوی او د خلكو ترمينځ په هغو احكامو كې نا اشنايي نه رامينځ ته كيږي چه خلک يې د ډيرې مودې څخه پيژني)[دعوة المقاومة]

د دې ټولې ګمراهۍ باوجود به كوم مجاهد په ابو مصعب السوري رد كول بد ومني؟!!!!!!، كه د الله تعالى شكر به ادا كړي چه د دغه سړي اصلي مخ خلكو ته راښكاره شو، او د هغه ناوړه افكار واضحه شول، ترڅو ترې خلک ځان وساتي.

ليكنه: ابو ميسرة الشامي

غفر الله له

5 شعبان 1437 هـ

حاشيه

([1])دلته بايد دا خبره ياده كړو چه مخكې د اسلامي خلافت مشرانو ظواهري د پرلپسې ليكونو دومره ځانګړې پاملرنه ، نه كوله، ځكه چه هغه ليكونه ډير زيات وو، او هم يې مضمونونه اوږده وو او د اسلام خلافت مشران په جهاد مشغوله وو، د اسلامي خلافت ظواهري ته هغه وخت پام شو چه د غدر او ارتداد پاڅون وشو، او ظواهري په خپلو خبرو د هغه څه نه پرده

پورته کول پیل کړه، چه د تاریخ په پاڼو کې پټ وو، د خلافت مشرانو په کلونو کلونو داسې گمان کوو چه ظواهري د روافضو د حاله خبر نه دی او هغه ته دا هم نده معلومه چه اصل په راوفضو کې کفر اکبر دی!، د ظواهري د جهالت دا وجه دا کیدی شوه چه روافض د عراق او ایران څخه بهر ډېر کم دي، په ځانگړې توگه په مصر کې-چیرته د سنیانو او روافضو تر مینځ د نزدیکت دعوت پیل شوی- نو د اسلامي خلافت مشرانو گمان کاوه چه ظواهري به د شرک او گمراهۍ څخه په کوچنۍ گناه کې روافض په ناپوهۍ معذور بولي, لیکن ظواهري د گمراهۍ په لاره دومره لرې ولاړ چه هیڅ یوه مرتده ډله یې پری نښوده مگر د هغې سره یې د اسلام او مسلمانانو پر خلاف مرسته وکړه، د الله تعالی نه سوال کوو چه ډېر ژر یې په خراسان کې زمونږ د ورونو په لاس مردار کړي.

([2]) هغه کامیابه ډله چه رسول الله صلی الله علیه وسلم یې په اړه فرمایي: دوی به کامیاب وي او د مخالفینو ضرر او د خواخوږو پریخودل به ورته تر قیامته ضرر ونه رسوي.

([3])د اسلامي دولت لخوا د انتخاباتو کاندیدانو ته کافر ویل مشهوره خبره ده، امام ابو مصعب الزرقاوي-تقبله الله وایي:(د همدي او نورو وجوهاتو له مخې مونږ د دغه منهج پرخلاف سخت جنگ اعلان کړ او د دغې باطلې عقیدي او تاواني لارې د خاوندانو حکم مو واضحه کړ، نو هر څوک چه د دې منهج په قیام کې د مرستې منډې وهي، نو هغه د دغه منهج او پدغه منهج د تلونکو دوست دی او د هغه حکم هم د هغه چا په څیر دی چه د غه کفري منهج ته بلنه کوي او یا ورسره مرسته کوي، د انتخاباتو کاندیدان د ربوبیت او الوهیت دعویدار دی او څوک چه رایه ورکوي هغوی دغه کاندیدان د الله تعالی نه بغیر په خدایۍ نیولي دي، چه حکم یې د الله تعالی په دین کې: کفر او د اسلام څخه وتل دي، یا الله ما خپل دعوت ورساوه؟ یا الله ته گواه شه) [ولتستبین سبیل المجرمین].

([4])ابو مصعب السوري د هغه اختلاف په اړه اوږده خبره کړې چه د الحیاة سلولي مجلې او د ده ترمینځ راغلې وو:

(ماته بعضې مخلصو ملگرو وویل چه د الحیاة مجلې سره انگریزي محکمې ته فیصله وړاندې کړم، چه دا زما لپاره یو خیالي خوب لیدل وو، ځکه زه به هغه مصاریف له کومه کړم چه محکمې او وکیلانو ته یې ورکړم، ماته په اوله ارزونه کې معلومه شوه چه پدغه فیصله دومره خیالي خرچه راځي چه ما یې په اړه یواځې په فلمونو کې اوریدلي وو! لیکن هغه چه یو خوب وو الله تعالی ربښتیا کړ، ځکه قضیه گټل یقیني وو، او الله تعالی زما بعضې دوستان استعمال کړل او ماله یې اولني مصرفونه راکړل، وروسته له هغې چه وکیلانو راته د قضیې د گټلو باور راکړ، او دا امید یې ښکاره کړ چه ستا د سمعت د خرابولو او ستا ژوند په خطر کې د اچولو په تاوان کې به دغه مجله تاته ډېر زیات تاوان درکوي، په عین حال کې برطانوي محکمه کې دومره شفافیت وو چه انسان پرې قناعت ته مجبوره کیدلو... د قضیې د جریان تفصیلات ډېر دي چه دا ځای یې د یادولو ندی، لیکن نتیجه دا چه کله مجله عاجزه شوه، ترڅو په خپلو خطرناکو گمانونو کوم دلیل وړاندې کړي او د څو میاشتو وروسته یې هغې صلحې ته غاړه کیښوده چه زه پرې د مذاکراتو په لړ کې د هغوی د یو کاتب(کمتل الطویل) سره نتیجې ته رسیدلی وم، نو فیصله پدې ډول وشوه:

۱- د صلحې په سند کې به دا خبره لیکل کیږي-کوم چه به برطانوي محکمه کې ثبت شي- چه ټول هغه تهمتونه چه مجلې پر ما لگولي خالص دروغ او تهمت دی، سبب د دوی تحقیق نه کول او د صحافتي اصولو مراعت نه کول دي او دوی په داسې گواهانو تکیه کړې چه کوم اعتبار نه لري او زه د ټولو تهمتونو څخه بري یم.

۲- دوی به په خپله مجله کې د عذر متن په عربۍ ژبه لیکي او دا خبره به پکې ثابتوي، خو د عذر متن به زه په خپله خوښه لیکم، چه بالفعل ما لیکل وکړل او هغوی یې په نشر کولو مجبور شول.

۳- د هغه تکلیف خفگان به ماته بدله راکوي چه ماته یې رسولی.

۴- د هغه وکیل خرچه به هم راکوي چه زما قضیه یې وړاندې کړې.

۵- د هغو تاوانونو ترڅنګ چه هغوی خپلو وکیلانو ته ورکړي د محکمې ټوله خرچه به هم ورکوي.

دغه ټول شرطونه ومنل شول، ماته ډېره اندازه مال راکړی شو چه ما پرې خپل ټول پورونه خلاص کړل کوم چه په ما بار وو او دومره څه راسره پاتې هم شول چه لږه موده وروسته پرې د الله په مرسته افغانستان ته مهاجر شوم، ولله الحمد.[مختصر شهادتي على الجهاد فی الجزائر]

الله تعالی فرمايي: {أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ} [سورة النساء: 62].

ترجمه: آیا ته هغه چا ته نه ګورې چه ګمان کوي چه دوی په هغه څه ایمان لري چه په تا رانازل شوي او هغه چه ستا نه مخکې را نازل شوي، دوی غواړي چه طاغوت ته فیصله وړاندې کړي.

سلیمان بن عبد الله بن محمد بن عبد الوهاب_رحمهم الله وايي:(د الله تعالی دا قول چه وايي:({وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ} یعنې دوی ته امر شوی چه په طاغوت کفر وکړي او دا پدې خبره دلیل دی چه طاغوت ته فیصله وړل د ایمان خلاف اوضد دی، ایمان به هغه وخت صحیح وي چه په طاغوت کفر وکړی شي او هغه ته فیصله ونه وړل شي، که چا په طاغوت کفر ونه کړ، نو ده په الله تعالی هم ایمان ندی راوړی، د الله تعالی دا قول چه فرمايي: {وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلالاً بَعِيداً} معنا دا چه د قرآن او سنت نه بغیر بل چا ته د فیصلې وړولو اراده کول د شیطان خبره منل دي، او شیطان خپلو ډلو ته دعوت ورکوي چه د جهنم والا جوړ شي، پدې آیت کې پدې خبره دلیل دی چه طاغوت ته د فیصلې نه وړل_چه هغه ټول هغه څه دي چه د قرآن او سنت نه بغیر ورته فیصله یوړل شي_ په مسلمان فرض دي او چا چه طاغوت ته فیصله وړاندې کړه نو هغه؛ نه مؤمن دی او نه مسلمان)[تیسیر العزیز الحمید]

سلیمان بن سحمان وايي: (کله چه طاغوت ته فیصله وړل وپیژندل، نو د الله تعالی پ کتاب کې دا خبره ذکر ده چه{وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ} فتنه د وژلو نه ډېره لویه ده او بل ځای فرمايي: {وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ} فتنه د وژلو نه ډېره سخته ده، دلته د فتنې نه مراد کفر دی، نو که چیرته ښارونه او باندې ټولې وجنګیدې، تردې چه ټول ختم شول، نو دا به د دې خبرې څخه کم وي چه په زمکه کې دې یو داسې طاغوت ودرول شي چه د اسلام د هغه شریعت پر خلافت فیصلې کوي چه الله تعالی پرې خپل رسول صلی الله علیه وسلم رالیږلی دی.... کله چه دا فیصله وړل طاغوت ته کفر دی او قضیه هم د دنیا په یوه مسئله ده، نو څنګه به تاته جائز شي چه ته پدغه وجه کافر شي؟ ځکه انسان ترهغې مؤمن کیدی نشي چه الله او رسول ورته د هر څه نه محبوب نشي، که چیرته ستا ټوله دنیا ضایع شي نو هم تاته جائز ندي چه ته طاغوت ته د هغې په وجه فیصله ویسې، که چیرته ته څه مجبوره کړې او تاله یې اختیار درکړ چه یا طاغوت ته فیصله ولاندې کړه او یا به دې دنیا ضایع شي نو پر تا واجب دي چه دنیا له لاسه ورکړې، خو طاغوت ته فیصله وړل درته ندې جایز)[الدرر السنیة]

([5])که غواړې د عثماني دولت حقیقت لا زیات وپیژنې د شیخ ناصر الفهد_فک الله اسره_ رساله:(الدولة العثمانیة وموقف دعوة الشیخ محمد بن عبد الوهاب منها) وګوره.

وروسته له هغې چه شیخ ابو جندل الازدي_ تقبله الله_ د دغې رسالې بعضې فقرې د (اعتذار، وفائدة مهمة) لاندې ذکر کړې، وايي:(د دې ځایه به ته د هغه چا په خطایي پوه شې چه په دغه [عثماني]دولت دوکه شوي دي او دیته یې د اسلام وروستنۍ قلا ویلې ده، چه ګوندې د دې په ختمیدلو سره د مسلمانانو عزت ختم شو! لیکن تاریخ د دې پر خلاف ګواهي ورکوي،[سلسلة العلاقات الدولیة في الإسلام 3] عثماني دولت په حجاز او نجد کې د توحید سخت دښمن وو، چه بالآخره یې شیخ سلیمان بن عبد الله بن محمد بن عبد الوهاب وواژه_رحمهم الله_ او داسې نور علماء امیران او د دین مجددین یې ووژل)